DOMSTOLENS BESLUT (femte avdelningen)
den 10 maj 2001 *

I mål C-345/00 P,

Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France (FNAB), Paris (Frankrike),

Syndicat européen des transformateurs et distributeurs de produits de l'agriculture biologique (Setrab), Paris,

Est Distribution Biogam SARL, Château-Salins (Frankrike),

företrädda av D. Leermakers, avocat, och C. Hatton, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av beslut meddelat den 11 juli 2000 av förstainstansrätten (tredje avdelningen) i mål T-268/99, Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France m.fl. mot rådet (REG 2000, s. II-2893), i vilket det förs talan om upphävande av nämnda beslut,

* Rättegångsspråk: franska.

i vilket den andra parten är:

Europeiska unionens råd, företrätt av F. Anton och J. Monteiro, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. La Pergola samt domarna M. Wathelet, D. A. O. Edward (referent), S. von Bahr och C. W. A. Timmermans,

generaladvokat: C. Stix-Hackl,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France (nedan kallad FNAB), Syndicat européen des transformateurs et distributeurs de produits de l'agriculture biologique (nedan kallad Setrab) och Est Distribution Biogam SARL (nedan kallat Biogam) har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 19 september 2000, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens beslut av den 11 juli 2000 i mål T-268/99, Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France m.fl mot rådet (REG 2000, s. II-2893, nedan kallat det överklagade beslutet), varigenom förstainstansrätten avvisade deras talan om delvis ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 1804/1999 av den 19 juli 1999 om komplettering av förordning (EEG) nr 2092/91 om ekologisk produktion av jordbruksprodukter och uppgifter därom på jordbruksprodukter och livsmedel så att den även omfattar animalieproduktion (EGT L 222, s.1).

Tillämpliga bestämmelser

2 Enligt rådets förordning (EEG) nr 2092/91 av den 24 juni 1991 om ekologisk produktion av jordbruksprodukter och uppgifter därom på jordbruksprodukter och livsmedel (EGT L 198, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 124), får märkning av och reklam för jordbruksprodukter och livsmedel inte

innehålla hänvisningar till ekologiska produktionsmetoder om de inte har producerats i enlighet med förordningens produktionsregler.

3 Uppgifter i märkning, reklammaterial eller handelsdokument som av konsumenten uppfattas som en hänvisning till ekologiska produktionsmetoder får enligt förordning nr 2092/91 endast användas för produkter som har framställts i enlighet med den förordningen.

4 I dess ursprungliga lydelse gällde förordning nr 2092/91 endast vegetabiliska produkter eller produkter med vegetabiliskt ursprung. Dess tillämpningsområde utvidgades genom förordning nr 1804/1999. I dess ändrade lydelse gäller förordning nr 2092/91 för produkter med vegetabiliskt och animaliskt ursprung.

5 I artikel 2 i förordning nr 2092/91, i dess ändrade lydelse, stadgas följande:

"I denna förordning skall en produkt anses vara försedd med uppgifter som hänvisar till ekologisk produktion om produktens märkning samt reklam eller handelsdokument beskriver produkten, dess ingredienser eller foderråvaror med de uttryck som i respektive medlemsstat inger en köpare föreställningen att produkten, [dess] ingredienser eller foderråvaror framställts i enlighet med de produktionsregler som fastställs i artikel 6, i synnerhet om en eller flera av följande termer eller därav avledda ord (t.ex. bio- eller eko-) eller diminutiver av dessa används, ensamma eller i sammansättning, såvida inte termerna används för annat än jordbruksprodukter i livsmedel eller foder eller uppenbarligen saknar samband med produktionsmetoden:

...

— franska: biologique

..."

6 Såsom framgår av tjugosjunde övervägandet i förordning nr 1804/1999 ansåg rådet att det var nödvändigt att föreskriva en övergångsperiod "så att varumärkesinnehavare får möjlighet att anpassa sin produktion till ett jordbruk med ekologisk produktion".

7 Därför stadgas i artikel 1 punkt 7 i förordning nr 1804/1999 (nedan kallad den omtvistade bestämmelsen) följande:

"Följande punkt skall läggas till i artikel 5 [i förordning nr 2092/91]:

'3a Genom undantag från punkterna 1—3 får varumärken som innehåller en sådan uppgift som avses i artikel 2 fortsätta att användas fram till den 1 juli 2006 i märkning av och reklam för produkter som inte uppfyller kraven i denna förordning, förutsatt att

— ansökan om registrering av varumärket ingivits före den 22 juli 1991 — i Finland, Österrike och Sverige före den 1 januari 1995 — och överensstämmer med det första rådsdirektivet 89/104/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar

och

— varumärket alltid återges med en tydlig, framträdande och lättläst uppgift om att produkterna inte har framställts i enlighet med den ekologiska produktionsmetoden enligt bestämmelserna i denna förordning'."

Förfarandet vid förstainstansrätten

8 Genom en ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 15 november 1999, väckte klagandena talan med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG. I sak yrkade klagandena att undantaget i den omtvistade bestämmelsen skulle ogiltigförklaras.

9 Till stöd för sin talan gjorde klagandena gällande att produkter som benämns "bio" trots att de inte härstammar från ekologiskt jordbruk på grund av den omtvistade bestämmelsen blir likvärdiga med verkliga ekologiska produkter i konsumenternas ögon. Den omtvistade bestämmelsen gör det således möjligt att ta marknadsandelar från producenter av ekologiska produkter.

10 Genom en särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 21 januari 2000 framställde rådet en invändning om rättegångshinder enligt artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler. Klagandena inkom den 3 april 2000 med ett yttrande över invändningen om rättegångshinder.

11 Genom det överklagade beslutet avvisade förstainstansrätten talan i enlighet med invändningen om rättegångshinder.

Det överklagade beslutet

12 Förstainstansrätten erinrade inledningsvis i punkt 32 i det överklagade beslutet om att det framgår av fast rättspraxis att enskilda personer enligt artikel 230 fjärde stycket EG har rätt att väcka talan mot varje beslut som, även om det har utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör dem samt att kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut är om den aktuella rättsakten har allmän giltighet eller ej. Därefter konstaterade förstainstansrätten i punkt 34 i det överklagade beslutet att förordning nr 1804/1999 innehöll bestämmelser med allmän giltighet som var tillämpliga på samtliga berörda ekonomiska aktörer avseende bland annat produkter med animaliskt ursprung som har framställts med ekologiska produktionsmetoder.

13 Förstainstansrätten drog i punkt 35 i det överklagade beslutet slutsatsen att nämnda förordning på grund av sin allmänna giltighet hade normativ karaktär och inte utgjorde ett beslut enligt artikel 249 EG.

14 Beträffande klagandenas argument att den omtvistade bestämmelsen utgjorde ett individuellt beslut, eftersom endast ett företag gynnades av det undantag som föreskrivs i bestämmelsen, erinrade förstainstansrätten i punkt 37 i det överklagade beslutet om att den omtvistade bestämmelsen innehåller ett tidsbegränsat undantag från principen att endast produkter som har framställts enligt bestämmelserna i förordning nr 2092/91 i dess ändrade lydelse får vara försedda med uppgifter syftande på ekologisk produktion. Med hänsyn till undantagets omfattning och till villkoren för att få tillämpa det, konstaterade förstain-

stansrätten i punkt 38 i det överklagade beslutet att den omtvistade bestämmelsen var tillämplig på objektivt bestämda situationer och medförde rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven krets av innehavare av varumärken. Rätten drog slutsatsen att det tidsbegränsade undantaget i fråga skulle anses utgöra en integrerad del av de samlade bestämmelser bland vilka det ingår och hade samma allmänna karaktär som dessa bestämmelser.

15 Beträffande klagandenas påstående att endast bolaget Danone skulle komma i åtnjutande av undantaget i den omtvistade bestämmelsen, erinrade förstainstansrätten i punkt 39 i det överklagade beslutet om att en rättsakt inte fråntas sin normativa karaktär på grund av att det är möjligt att identifiera de rättssubjekt som berörs av den, om det framgår att den är tillämplig i objektiva — rättsliga eller faktiska — situationer som anges i rättsakten med hänsyn till syftet med den. Dessutom fann rätten att nämnda påstående var oriktigt i sak.

16 Därefter undersökte rätten om klagandena kunde anses vara direkt och personligen berörda av den omtvistade bestämmelsen trots att den hade allmän giltighet. I detta hänseende konstaterade rätten i punkt 45 i det överklagade beslutet att klagandena inte hade visat att den omtvistade bestämmelsen angick Biogam och FNAB:s och Setrabs medlemmar på grund av vissa egenskaper som var utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskilde dem i förhållande till alla andra personer.

17 Förstainstansrätten konstaterade att bolaget Danone sålde yoghurt försedd med varumärket "Bio" redan innan förordning nr 1804/1999 antogs. Den omtvistade bestämmelsen medförde således endast att en befintlig situation skulle bestå fram till senast den 1 juli 2006. Rätten erinrade vidare om att det i den omtvistade bestämmelsen föreskrivs att "varumärket alltid [skall] återges med en tydlig, framträdande och lättläst uppgift om att produkterna inte har framställts i enlighet med den ekologiska produktionsmetoden enligt bestämmelserna i [förordning nr 2092/91]". Förstainstansrätten underkände således i punkterna 47 och 48 i det överklagade beslutet klagandenas argument att den omtvistade bestämmelsen hade försvagat deras eller deras medlemmars konkurrensställning.

18 Förstainstansrätten tillade i punkt 49 i det överklagade beslutet att klagandena och deras medlemmar — även om den omtvistade bestämmelsen skulle ha påverkat deras konkurrensställning avsevärt — inte på grund av denna omständighet skulle särskiljas i förhållande till alla andra aktörer som är verksamma på marknaden för ekologiska produkter, eftersom den omtvistade bestämmelsen berörde Biogam och FNAB:s och Setrabs medlemmar endast i deras objektiva egenskap av ekonomiska aktörer verksamma på nämnda marknad, på samma sätt som den berörde alla andra aktörer i gemenskapen som är verksamma på denna marknad.

19 I punkterna 53—56 i det överklagade beslutet underkände förstainstansrätten slutligen klagandenas argument att FNAB berördes personligen på grund av att dess ställning som förhandlingspartner hade påverkats av den omtvistade bestämmelsen. I detta hänseende konstaterade förstainstansrätten i punkt 55 att förordning nr 1804/1999 hade förhandlats fram och antagits av rådet på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén. Även om FNAB sände in rapporter till instanser inom gemenskapen och i Frankrike under det förfarande som ledde till att förordningen antogs, kunde endast de nämnda gemenskapsinstanserna enligt förstainstansrätten anses ha deltagit i förfarandet.

Överklagandet

20 I överklagandet har klagandena yrkat att domstolen skall

— upphäva det överklagade beslutet,

— ta upp klagandenas talan om delvis ogiltigförklaring av förordning nr 1804/1999 till prövning i sak,

— bifalla klagandenas yrkanden i tidigare skrivelser,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna avseende förfarandet i förstainstansrätten och avseende överklagandet.

21 Till stöd för överklagandet har klagandena anfört dels att förstainstansrätten *ex officio* borde ha prövat ansökan på den grunden att rådet hade åsidosatt en väsentlig formföreskrift, dels att den omtvistade bestämmelsen är ett beslut som rör dem personligen enligt domstolens rättspraxis.

22 För det första anser klagandena att tillämpliga väsentliga formföreskrifter åsidosattes när förordning nr 1804/1999 antogs, vilket är tillräckligt för att medföra att den omtvistade bestämmelsen skall ogiltigförklaras. Klagandena har hävdat att rådet antog nämnda bestämmelse utan att höra parlamentet ytterligare en gång, vilket gör förordningen ogiltig.

23 Klagandena har medgivit att det framgår av domstolens rättspraxis att frågan om målet kan tas upp till prövning i sak skall avgöras innan rätten undersöker huruvida någon väsentlig formföreskrift har åsidosatts. Klagandena anser emellertid att det — med hänsyn till att utvecklingen av gemenskapsmedborgarbegreppet och institutionernas demokratisering tillmäts en avgörande betydelse i gemenskapens nuvarande politiska utveckling — är nödvändigt att i första hand avhjälpa rådets allvarliga kränkning av institutionernas demokratiska funktion. Förstainstansrätten borde därför *ex officio* och oberoende av bedömningen av huruvida talan kunde prövas i sak ha prövat ansökan på den grunden att rådet hade åsidosatt en väsentlig formföreskrift, såsom Cour de cassation (Frankrike) har gjort i ett brottmål där det var fråga om grundläggande rättigheter.

24 För det andra har klagandena gjort gällande att förstainstansrätten felaktigt gjorde bedömningen att den omtvistade bestämmelsen inte var ett beslut i den mening som avses i artikel 249 EG. Enligt klagandena visar de omständigheter under vilka den omtvistade bestämmelsen antogs att rådet avsåg att skydda en enda bestämd ekonomisk aktörs — det vill säga bolaget Danones — enskilda intressen. Klagandena har vidare hävdat att förstainstansrättens bedömning att de inte berördes personligen av den omtvistade bestämmelsen strider mot artikel 230 EG.

25 Rådet har yrkat att domstolen i enlighet med artikel 119 i rättegångsreglerna skall avvisa överklagandet eller, i andra hand, ogilla det, eftersom det är uppenbart att talan inte kan tas upp till prövning i sak och att talan är uppenbart ogrundad, samt förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna. Enligt rådets mening har klagandena, bortsett från grunden att det påstådda åsidosättandet av en väsentlig formföreskrift inte togs upp *ex officio*, endast upprepat grunder och argument som har anförts vid förstainstansrätten.

26 Genom ansökningar, som inkom till domstolens kansli den 22 december 2000 från de spanska bolagen CLESA SA och Danone SA respektive den 28 december 2000 från det franska bolaget Compagnie Gervais Danone SA, har dessa bolag begärt att få intervenera till stöd för rådets yrkanden.

Domstolens bedömning

27 Enligt artikel 119 i rättegångsreglerna för domstolen kan denna, om det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till prövning eller om överklagandet är uppenbart ogrundat, vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla överklagandet genom motiverat beslut.

Upptagande till sakprövning

28 Enligt artikel 225 EG och artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen skall ett överklagande vara begränsat till rättsfrågor och grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel vid förstainstansrätten som kränker klagandens intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten (se bland annat dom av den 16 mars 2000 i mål C-284/98 P, parlamentet mot Bieber, REG 2000, s. I-1527, punkt 30).

29 I artikel 112.1 c i rättegångsreglerna för domstolen anges att ett överklagande skall innehålla uppgifter om de rättsliga grunder som åberopas.

30 Härav följer att det i ett överklagande klart skall anges på vilka punkter det överklagade beslutet ifrågasätts samt de rättsliga grunder som åberopas till stöd för yrkandet om upphävande. Ett överklagande som inte ens innehåller något argument som särskilt syftar till att visa att det har skett en felaktig rättstillämpning i det överklagade beslutet och som endast upprepar grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten uppfyller inte detta krav. Ett sådant överklagande utgör nämligen endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingivits till förstainstansrätten, vilket faller utanför domstolens behörighet (se särskilt dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkterna 34 och 35).

31 Ett överklagande kan emellertid grundas på argument som redan har framförts i första instans om syftet är att visa att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten genom att inte bifalla klagandens talan med stöd av de

grunder och argument som denne har anfört där (dom av den 25 maj 2000 i mål C-82/98 P, Kögler mot domstolen, REG 2000, s. I-3855, punkt 23). Rättsfrågor som har prövats i första instans kan således på nytt tas upp till diskussion i ett mål om överklagande, när klaganden har ifrågasatt förstainstansrättens tolkning eller tillämpning av gemenskapsrätten (dom av den 13 juli 2000 i mål C-210/98 P, Salzgitter mot kommissionen, REG 2000, s. I-5843, punkt 43).

32 I förevarande fall framgår det av den överklagandeskrivelse som har givits in till domstolen att överklagandet inte endast bokstavligen upprepar de grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten samt att klagandena klart har angivit på vilka punkter det överklagade beslutet ifrågasätts och anfört på vilka grunder de anser att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättslig bedömning.

33 Under sådana omständigheter finner domstolen att rådets invändning om rättegångshinder inte kan godtas och att överklagandet skall prövas i sak.

Prövning i sak

34 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG får varje fysisk eller juridisk person väcka talan mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör honom.

Förstainstansrättens påstådda skyldighet att *ex officio* ta upp frågan om åsidosättande av väsentliga formföreskrifter

35 Klagandena har hävdat att de har rätt att väcka talan om ogiltigförklaring av en rättsakt som kränker den grundläggande rättighet som tillgodoses genom den demokratiska principen, oavsett om de berörs direkt och personligen av den omtvistade bestämmelsen.

36 Rådet har invänt att förstainstansrätten och domstolen, om varje medborgare i de 15 medlemsstaterna villkorslöst kunde begära att gemenskapens domstolar skulle ogiltigförklara normativa rättsakter, skulle överhopas av överklaganden och inte längre kunna utöva sin uppgift att kontrollera rättsenligheten.

37 Klagandena har svarat att de inte hävdar att det inte skall krävas att vissa förutsättningar är uppfyllda för att talan skall kunna prövas under sådana omständigheter. Den förutsättning som medför att talan skall tas upp till prövning i förevarande fall är att rådets överträdelse är utomordentligt allvarlig och att enskildas grundläggande rättigheter därigenom kränks särskilt allvarligt.

38 Rätten noterar inledningsvis att inget stöd för detta argument står att finna i vare sig fördraget eller domstolens rättspraxis.

39 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG krävs, för att en fysisk eller juridisk person skall kunna väcka talan mot ett beslut som inte är riktat till honom, att beslutet

direkt och personligen berör honom. Om detta villkor inte är uppfyllt föreligger ett rättegångshinder som inte kan avhjälpas och som gemenskapens domstolar kan pröva när som helst och även *ex officio* (se dom av den 24 mars 1993 i mål C-313/90, CIRFS m.fl. mot kommissionen, REG 1993, s. I-1125, punkt 23).

40 Att den berörda institutionens påstådda överträdelse är allvarlig eller att överträdelsen medför en avsevärd kränkning av grundläggande rättigheter kan inte under några omständigheter göra det tillåtet att underlåta att tillämpa de villkor för att ta upp ett mål till prövning i sak som uttryckligen stadgas i fördraget.

41 Klagandena har erinrat om att domstolen i dom av den 13 juni 1958 i mål 9/56, Meroni mot Höga myndigheten (REG 1958, s. 9, 44; svensk specialutgåva, volym 1, s. 21), framhöll att den maktbalans som är karakteristisk för gemenskapens institutionella uppbyggnad utgör en grundläggande garanti fastställd genom fördraget, särskilt för de företag och sammanslutningar av företag som det är tillämpligt på. Detta uttalande kan emellertid inte tolkas på så sätt att det finns ett rättsmedel för varje fysisk eller juridisk person som anser att en av gemenskapens institutioners rättsakter har antagits i strid med principen om jämvikten mellan institutionerna oavsett huruvida personen berörs direkt och personligen av rättsakten i fråga.

42 Klagandena kan inte heller med framgång stödja sig på domen av den 22 maj 1990 i mål C-70/88, parlamentet mot rådet (REG 1990, s. I-2041; svensk specialutgåva, volym 10, s. 425), för att hävda att deras talan skall tas upp till prövning i sak oavsett huruvida de berörs direkt och personligen av förordning nr 1804/1999. Utslaget i denna dom grundas nämligen på behovet av att säkerställa att jämvikten mellan institutionerna upprätthålls och att domstolen kan kontrollera att parlamentet handlar inom ramen för sina befogenheter. Domen saknar således relevans för frågan huruvida en fysisk eller juridisk persons talan kan tas upp till prövning i sak.

43 Det är således uppenbart att talan inte kan vinna bifall på grunden att förstainstansrätten har åsidosatt sin skyldighet att *ex officio* ta upp frågan om åsidosättande av väsentliga formföreskrifter.

Förstainstansrättens bedömning att den omtvistade bestämmelsen inte utgör ett beslut i den mening som avses i artikel 249 EG

44 Klagandena har hävdat att förstainstansrätten har missbedömt den omtvistade bestämmelsens karaktär. De har hävdat att nämnda bestämmelse inte är normativ, utan utgör ett individuellt beslut som syftar till att gynna bolaget Danone.

45 I detta hänseende räcker det att konstatera att förstainstansrätten korrekt har tillämpat domstolens fasta rättspraxis, enligt vilken kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut står att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän giltighet eller inte (se särskilt beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 28) samt att en rättsakts allmänna giltighet och därmed dess normativa karaktär inte kan sättas i fråga på grund av att det är möjligt att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt, eller till och med deras identitet, som vid en viss tidpunkt berörs av rättsakten, om det framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges i rättsakten med avseende på dess syfte (se särskilt beslut av den 26 oktober 2000 i mål C-447/98 P, Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, REG 2000, s. I-9097, punkt 64).

46 Förstainstansrätten har således inte gjort någon felaktig rättstillämpning genom att konstatera att den omtvistade bestämmelsen har samma normativa karaktär som övriga bestämmelser i förordning nr 1804/1999.

47 Det är således uppenbart att talan inte heller kan vinna bifall på den grunden att förstainstansrätten har gjort en felaktig bedömning genom att anse att den omtvistade bestämmelsen inte är ett beslut i den mening som avses i artikel 249 EG.

Förstainstansrättens bedömning att klagandena inte berörs personligen av den omtvistade bestämmelsen

48 Klagandena har gjort gällande att förstainstansrätten har gjort en felaktig bedömning genom att anse att de inte berördes personligen av den omtvistade bestämmelsen.

49 I detta avseende räcker det att konstatera att förstainstansrätten korrekt har tillämpat domstolens fasta rättspraxis, enligt vilken fysiska eller juridiska personer kan göra anspråk på att vara personligen berörda endast om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer (se särskilt dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, samt av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkt 20, svensk specialutgåva, volym 15, s. 141, samt beslutet i det ovannämnda målet Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, punkt 65).

50 I förevarande fall berörs Biogam och FNAB:s och Setrabs medlemmar av den omtvistade bestämmelsen endast i deras objektiva egenskap av ekonomiska aktörer på marknaden för ekologiska produkter, på samma sätt som alla gemenskapens övriga aktörer på denna marknad.

51 Förstainstansrätten har således inte gjort någon felaktig rättstillämpning genom att konstatera att klagandena inte berördes personligen av förordningen.

52 Det är således uppenbart att talan inte heller kan vinna bifall på den grunden att förstainstansrätten har gjort en felaktig bedömning genom att anse att klagandena inte berördes personligen av den omtvistade bestämmelsen.

53 Av det ovan anförda följer att det är uppenbart att överklagandet är ogrundat. Överklagandet skall därmed ogillas i enlighet med artikel 119 i rättegångsreglerna. Det saknas därför skäl att pröva de interventionsansökningar som CLESA SA, Danone SA och Compagnie Gervais Danone SA har givit in.

Rättegångskostnader

54 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som skall tillämpas i mål om överklagande enligt artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att klagandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet, skall rådets yrkande bifallas.

55 Enligt artikel 69.6 i rättegångsreglerna, som skall tillämpas i mål om överklagande enligt artikel 118, skall domstolen i mål där det inte finns anledning att döma i saken besluta om kostnader enligt vad den finner skäligt. I det förevarande målet skall interventionssökandena CLESA SA, Danone SA och Compagnie Gervais Danone SA bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande beslut:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Det saknas skäl att pröva interventionsansökningarna.**

3) **Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France (FNAB), Syndicat européen des transformateurs et distributeurs de produits de l'agriculture biologique (Setrab) och Est Distribution Biogam SARL (Biogam) skall ersätta rättegångskostnaderna.**

4) **CLESA SA, Danone SA och Compagnie Gervais Danone SA skall bära sina rättegångskostnader.**

Luxemburg den 10 maj 2001

R. Grass

Justitiesekreterare

A. La Pergola

Ordförande på femte avdelningen